

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 57 0 Ps 118828 19 Rev
Banjaluka, 10.01.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Rose Obradović, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca „D.k.“ d.o.o. B., zastupanog po punomoćniku O.Đ., advokatu iz B., protiv tuženog „T. n.“ d.o.o. B., zastupanog po punomoćniku M.K., advokatu iz B., radi utvrđenja i isplate, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj protiv presude Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 118828 18 Pž od 18.02.2019. godine, na sjednici održanoj dana 10.01.2020. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 118828 16 Ps od 13.09.2018. godine utvrđeno je da je tuženi „T.n.“ d.o.o. B., bez krivice tužioca „D.k.“ d.o.o. B., odustao od realizacije projekta izgradnje stambeno-poslovne zgrade u B., na zemljištu označenom kao k.č. 255/73, pašnjak „dijelovi“, u površini od 870 m², upisanoj u zk.ul. broj 116 k.o. SP B., kojoj parceli po novom premjeru odgovara parcela označena kao k.č. broj 1863/10, pašnjak „dijelovi“, u površini od 870 m², upisanoj u pl. broj 1660 k.o. B. i k.č. broj 225/74, pašnjak „dijelovi“, u površini od 977 m², upisanoj u zk. ul. broj 114 k.o. SP B., kojoj parceli po novom premjeru odgovara parcela označena kao k.č. broj 1863/11, pašnjak „dijelovi“, u površini od 977 m², upisanoj u pl. broj 1660 k.o. B.

Obavezan je tuženi da tužiocu na ime ugovorne kazne po osnovu ugovora o kupoprodaji zaključenog pred notarom Milenkom Delićem pod brojem: OPU-39/12 od 05.01.2012. godine isplati 10% od ugovorene kupoprodajne cijene, odnosno ukupan iznos od 123.262,07 KM, sa zakonskim zateznim kamatama od 06.03.2014. godine, kao dana kada je tuženi pozvan na ispunjenje obaveze, pa do konačne isplate, te mu vrati u posjed nekretnine bliže opisane u prethodnom stavu.

Odbijen je zahtjev tužioca, kojim je tražio da se naloži Republičkoj upravi za geodetske i imovinskopravne poslove, Područna jedinica Banjaluka da po pravosnažnosti presude izvrši promjenu nosioca prava svojine i korisnika u odgovarajućim zemljišno-knjižnim evidencijama, tako da:

-u zk.ul. broj 114 i 116 k.o. SP B. u vlasničkom „B“ listu izvrši brisanje sadašnjeg nosioca prava svojine „T.n.“ d.o.o. B., te istovremeno izvrši upis novog nosioca prava svojine „D.k.“ d.o.o. B., sa dijelom 1/1

- u pl. broj 1718 k.o. B. izvrši brisanje sadašnjeg posjednika „T.n.“ d.o.o. B., uz istovremeni upis novog posjednika „D.k.“ d.o.o. B., sa dijelom posjeda 1/1, kao neosnovan.

Obavezan je da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 8.735,24 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja, pa do isplate, a sve naprijed navedeno u roku od 30 dana od dana donošenja presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Drugostepenom presudom Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 118828 18 Pž od 18.02.2019. godine žalba tuženog je djelimično uvažena, presuda Okružnog privrednog suda u Banjaluci broj 57 0 Ps 118828 16 Ps od 13.09.2018. godine je:

- ukinuta u stavu 1. izreke i tužba odbačena u tom dijelu,

- preinačena u pogledu zakonske zatezne kamate tako da zakonska zatezna kamata na dosuđeni iznos teče od 27.05.2016. godine do konačne isplate, umjesto od 06.03.2014. godine,

- potvrđena u dijelu kojim je obavezan tuženi da tužiocu na ime ugovorne kazne po osnovu Ugovora o kupoprodaji zaključen pred notarom Milenkom Delić pod brojem OPU: 39/12 od 05.01.2012. godine isplati 10 % od ugovorene kupoprodajne cijene, odnosno ukupan iznos od 123.262,00 KM te da mu vrati u posjed nekretnine označene kao k.č. 255/73, pašnjak „dijelovi“, u površini od 870 m², upisanoj u zk.ul. broj 116 k.o. SP B., kojoj parceli po novom premjeru odgovara parcela označena kao k.č. broj 1863/10, pašnjak „dijelovi“, u površini od 870 m², upisanoj u pl. broj 1660 k.o. B. i k.č. broj 225/74, pašnjak „dijelovi“, u površini od 977 m², upisanoj u zk. ul. broj 114 k.o. SP B., kojoj parceli po novom premjeru odgovara parcela označena kao k.č. broj 1863/11, pašnjak „dijelovi“, u površini od 977 m², upisanoj u pl. broj 1660 k.o. B. i isplati troškove parničnog postupka u iznosu od 8.735,24 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja pa do isplate, a sve u roku od 30 dana od dana donošenja prvostepene presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Odbijen je zahtjev tuženog za troškove sastava žalbe u iznosu od 1.485,00 KM.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tuženi iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji i pobijana presuda preinači.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužioca da se utvrdi da je tuženi bez krivice tužioca odustao od realizacije projekta izgradnje stambeno-poslovne zgrade u Banjaluci na parcelama pobježe navedenim u izreci prvostepene presude; da se obaveže tuženi da mu isplati na ime ugovorne kazne iznos od 123.262,07 KM, sa zakonskom kamatom; da vrati nekretnine tužiocu i da se naloži Republičkoj upravi za geodetske i imovinsko-pravne poslove PJ Banjaluka da izvrši promjenu nosioca prava svojine u odgovarajućim zemljišno knjižnim evidencijama i to brisanjem tuženog te istovremeno upis tužioca kao nosioca prava svojine.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio da su parnične stranke zaključile pismeni ugovor o kupoprodaji nekretnina broj OPU-39/12 od 05.01.2012. godine kojim se tužilac obavezao da na tuženog prenese pravo svojine na parcelama označenim kao k.č. broj 225/73 i 225/74 upisanim u z.k. uložak broj 114 i 116 KO Budžak (s.p. stari premjer), odnosno dio k.č. broj 1863/10 i 1863/11 upisanim u Pl. broj 1660 KO B. (n.p.), a sa ciljem kompletiranja građevinske parcele prema UTU za izgradnju stambeno-poslovnih objekata predviđenih Regulacionim planom (član I i II ugovora); da se tuženi obavezao da kupoprodajnu cijenu od 1.232.620,70 KM isplati na način da izgradi i preda u vlasništvo tužiocu posebne dijelove stambeno-poslovne zgrade u visini od 15 % od ukupne neto prodajne površine po vertikalni, po sistemu „ključ u ruke“, sa svom potrebnom dokumentacijom za uknjižbu prava svojine; da se u članu III stav 2. predmetnog Ugovora kupac obavezao da ukoliko iz nekog razloga, koji nije posljedica greške prodavca, odustane od realizacije izgradnje objekta u periodu koji će biti definisan u aneksu, plati prodavcu 10% od kupoprodajne vrijednosti, te vrati nekretnine u posjed prodavcu; da je tužilac ispunio svoju ugovornu obavezu jer je tuženi upisan kao nosilac prava vlasništva na nekretninama koje su bile predmet ugovora; da je obaveza tuženog bila da započne izgradnju stambeno-poslovnog objekta kada se za to steknu uslovi tj. po dobijanju rješenja o odobrenju za građenje (član III stav 3.), te je rok za izgradnju i predaju u posjed i vlasništvo tužiocu posebnih dijelova zgrade određen period od 36 mjeseci računajući od dana pravosnažnosti građevinske dozvole za predmetne objekte (član III stav 4); da se tužilac obraćao tuženom u periodu od 06.3.2014. do 23.02.2016. godine (u formi „zahtjeva za ispunjenje ugovora“) sa zahtjevom za informisanje oko postupanja tuženog u vezi sa realizacijom ugovora odnosno započinjanja gradnje, uz upozorenje na posljedice propuštanja; da se tuženi 30.7. odnosno 30.10.2015. godine obratio Gradu Banjaluka sa inicijativom za izgradnju infrastrukture u Ul. Branka Grbičića i da mu je (10.8.2015. godine) odgovoreno da ista nije planirana, te (21.12.2015. godine) da je u toku izrada prijedloga i da je njegov zahtjev evidentiran; da se tužilac 23.02.2016. godine ponovo obratio tuženom sa konstatacijom da realizacija ugovora nije započela i prijedlogom za zaključenje aneksa ili isplatu ugovorene naknade i povrat nekretnina, a da ga je tuženi 05.03.2016. godine obavijestio da nije odustao od realizacije ugovora, ali da Grad Banjaluka nije obezbijedio uslove za izgradnju primarne infrastrukture; da iz nalaza vještaka građevinske struke proizlazi da predmetne parcele nisu izgrađene, niti privedene namjeni po regulacionom planu, da lokalitet nije infrastrukturno opremljen neophodnom javnom infrastrukturom i da izgradnji prethode obimni radovi u vezi sa dovodenjem kablova za distribuciju električne energije (izmještanje dalekovoda i izgradnja trafostanice).

Kod takvog stanja činjenica prvostepeni sud nalazi da tuženi nije dokazao da je podnio zahtjev za dobijanje građevinske dozvole što predstavlja njegovu ugovornu obavezu, koje ponašanje za posledicu ima i utvrđenje da tuženi nije ispunio svoju ugovornu obavezu. Kako tuženi nije ni u naknadno ostavljenom roku ispunio svoju ugovornu obavezu niti podnio zahtjev za izdavanje građevinske dozvole, zaključuje da se iz njegovog ponašanja do momenta donošenja sudske odluke može zaključiti da očigledno neće ispuniti svoju obavezu, odnosno da je odustao od realizacije ugovora. Pri tome prvostepeni sud ukazuje da je tuženom kao pravnom licu koje se bavi izgradnjom i u momentu zaključenja ugovora morala biti poznata procedura koja prethodi pribavljanju građevinske dozvole, kao i okvirno trajanje iste u odnosu na predmetnu lokaciju, tako da je na temelju načela savjesnosti i poštenja bio dužan uobziriti te činjenice prilikom zaključenja ugovora, zbog čega po ocjeni prvostepenog suda nema mjesta tvrdnjama da će radove započeti dok Grad

Banjaluka obavi prethodne radnje odnosno dovede neophodnu infrastrukturu do predmetne lokacije, jer je tuženi morao biti upoznat i sa stanjem lokacije u smislu postojanja infrastrukture, na osnovu čega je mogao procijeniti koliko bi mogli trajati i koliko bi mogli koštati neophodni radovi. Međutim, ovako definisana obaveza tuženog po ocjeni prvostepenog suda ne može se smatrati beskonačno vremenski moguća, jer je protivna svim pravilima obligacionog prava. Imajući u vidu sadržaj podneska od 06.03.2014. godine i podneska od 23.02.2016. godine, kojim je tužilac pozvao tuženog da u roku od 10 dana od dana prijema dopisa pristupi zaključenju aneksa ugovora sa ciljem definisanja roka otpočinjanja radova, prvostepeni sud nalazi da je tužilac ostavio tuženom naknadni primjereni rok za ispunjenje obaveze, a nakon toga podnošenjem tužbe saopštio namjeru raskidanja ugovora.

Nadalje prvostepeni sud nalazi da jedna od posljedica neizvršenja ugovora jeste da naručilac (ovdje tužilac) od izvođača radova (ovdje tuženog) ima pravo da zahtijeva da izvrši ugovornu obavezu i naknadi štetu ili može da odustane od ugovora i zahtijeva isplatu štete zbog neispunjenja obaveze – ugovornu kaznu.

Kako tuženi nije dokazao postojanje inicijative sa ciljem realizacije ugovora (pribavljanje građevinske dozvole za gradnju na predmetnoj lokaciji) već se u periodu nakon zaključenja ugovora, do momenta donošenja sudske odluke (gotovo punih 6 godina), ponašao na način iz kojeg proizilazi da je odustao od istog, tako da je do nerealizacije ugovora došlo isključivo njegovom krivicom, a cijeneći da je ugovorom određeno da se tuženi obavezuje da ukoliko iz nekog razloga, koji nije posljedica greške tužioca, odustane od realizacije izgradnje predmetnog objekta, u periodu koji će biti definisan u aneksu, isplati tužiocu 10 % od kupoprodajne vrijednosti, te vrati nekretnine u posjed uz podnošenje svih pratećih troškova (član III stav 2. ugovora), prvostepeni sud je djelimično usvojio tužbeni zahtjev i sudio kao u izreci prvostepene presude pozivom na odredbu člana 270, člana 454. ZOO, člana 125. i 126, te odredbe člana 262. u vezi sa članom 12. i 17. Zakona o obligacionim odnosima („Sl. list SFRJ“ broj 29/78, 39/85 i 57/89, te „Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/05, u daljem tekstu ZOO), a odbio zahtjev tužioca za nalaganje nadležnom upravnom organu da izvrši brisanje upisa, nalazeći da sud prema odredbama Zakona o premjeru i katastru („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 16/12 i 110/16) nema ovlaštenja za nalaganje nadležnim područnim jedinicama (RUGIP) provođenja promjena osim onih izričito propisanih posebnim zakonom.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenično utvrđenje ali ne u cjelosti i pravne zaključke prvostepenog suda, te je žalbu tuženog djelimično uvažio i sudio kao u izreci drugostepene presude temeljem odredbe člana 226, 229. stav 1. tačka 4. i člana 224. stav 1. tačka 4. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP).

Objasnio je da se nepribavljanje građevinske dozvole za početak izvođenja radova na predmetnim nekretninama, ni nakon više od 6 godina od zaključenja ugovora, ne može staviti na teret tužiocu, već je isključivo odgovornost tuženog, iz čijeg ponašanja se može zaključiti da očigledno neće ispuniti svoju ugovornu obavezu jer je prekoračio razumno vrijeme za početak izvođenja radova na izgradnji stambeno-poslovnog objekta. Dalje nalazi da u konkretnom slučaju tužilac ne traži ispunjenje ugovora već traži isplatu ugovorne kazne zbog neispunjenja ugovorne obaveze, te da je podnošenjem tužbe zadržao pravo na ugovornu kaznu, na koju ne gubi pravo ni kada je ugovor raskinut zbog neispunjenja, jer neispunjenje ugovorne obaveze postaje konačno tek raskidom ugovora pa

ugovorna kazna predstavlja ugovorom pretpostavljenu naknadu štete koju povjerilac može potraživati i u slučaju raskida ugovora prema članu 132. stav 1. ZOO.

Slijedom toga drugostepeni sud je potvrdio prvostepenu presudu u dijelu kojim je obavezan tuženi da tužiocu isplati na ime ugovorne kazne iznos iz prvostepene presude i da mu vrati predmetne nekretnine u posjed, dok je istu preinačio u dijelu kojim je odlučeno o zakonskoj zateznoj kamati, nalazeći da tužiocu pripada pravo na zakonske zatezne kamate na iznos ugovorne kazne počev od dana podnošenja tužbe, kada je tužilac pozvao tuženog da plati ugovornu kaznu, jer se od tog momenta tuženi nalazi u docnji sa ispunjenjem novčane obaveze a shodno odredbi člana 277. ZOO.

U pogledu zahtjeva tužioca da se utvrdi da je tuženi bez krivice tužioca odustao od realizacije projekta izgradnje stambeno-poslovne zgrade u Banjaluci, drugostepeni sud nalazi da se ne može podnijeti utvrđujuća tužba kojom se traži utvrđenje krivice jedne ugovorne strane za raskid ugovora, obzirom da je ovakav tužbeni zahtjev deklaratorne prirode, pa se takvim zahtjevom ne može tražiti utvrđenje činjenica, jer je krivica za raskid ugovora činjenično pitanje o kome se raspravlja prilikom odlučivanja o kondemnatornom tužbenom zahtjevu, slijedom čega je tužba odbačena u ovom dijelu.

Pobijana presuda je pravilna i revizijom tuženog se ne dovodi u pitanje.

Iz činjeničnog utvrđenja nižestepениh sudova proizlazi da je ugovorom od 05.01.2012. godine tužilac prodao tuženom označene parcele radi izgradnje objekta, a tuženi se obavezao da utvrđenu kupoprodajnu cijenu od 1.232.620,70 KM isplati tužiocu kao prodavcu na način da izgradi i preda u vlasništvo tužiocu posebne dijelove stambeno-poslovne zgrade (poslovne prostore, stanove, ostave i garažna mjesta) u visini od 15 % od ukupne neto prodajne površine po vertikalni, sve po sistemu „ključ u ruke“, sa svom potrebnom dokumentacijom za uknjižbu prava svojine (član III stav 1. Ugovora).

Nesporno je da je tužilac predao u posjed tuženom predmetne parcele, na kojima se tuženi upisao kao vlasnik istih, da tuženi kao kupac predmetnih nekretnina nije otpočeo izgradnju stambeno-poslovnih zgrada do okončanja prvostepenog postupka, iako ga je tužilac nekoliko puta pozivao da pristupi izvođenju radova.

Kupac se ugovorom (član III stav 3.) obavezao da započne izgradnju objekta po dobijanju odobrenja za građenje. Ugovarači su se saglasili da je rok za izgradnju i predaju u posjed i vlasništvo prodavcu posebnih dijelova zgrade 36 mjeseci od dana pravosnažnosti građevinske dozvole za predmetni objekat (član III stava 4. Ugovora).

Međutim, tuženi nije ni podnosio zahtjev za izdavanje građevinske dozvole, niti je želio po pozivu tužioca da zaključi aneks ugovora kojim bi se odredio početak izgradnje objekta, pa pogrešno smatra da je stvar njegove procjene kada će se steći uslovi za početak izgradnje, jer i tužilac ima interes da se odredi početak izgradnje i ugovor realizuje, ili da takav ugovor raskine.

Ne mogu se prihvatiti prigovori tuženog da nije mogao početi izgradnju jer je neizvjesno kada će Grad Banjaluka obezbijediti infrastrukturu za predmetnu lokaciju, jer je on i prije toga na predmetnoj lokaciji već planirao izgradnju drugih objekata, pa je morao imati u vidu ove okolnosti prilikom zaključenja predmetnog ugovora, pogotovo što je tuženi kao investitor prema Odluci Grada o visini naknade za troškove uređenja gradskog građevinskog zemljišta, mogao učestvovati svojim sredstvima u izgradnji infrastrukture, uz smanjenje obaveze kod plaćanja naknade za uređenje gradskog građevinskog zemljišta i rente.

Insistiranje tuženog u reviziji da je i tužilac prije zaključenja aneksa ugovora znao kakvi su preduslovi gradnje i da zbog toga nije u ugovoru definisan rok početka izgradnje, nisu od značaja, jer sve i da je tužilac bio upoznat sa istim, to ne znači da se saglasio da rok izgradnje ostane neodređen, jer su ugovarači predvidjeli zaključenje aneksa ugovora kojim bi to pitanje definisali, a tuženi nije pristao da se aneks ugovora zaključi.

Neosnovano se tuženi u reviziji poziva na to da predmetni ugovor i dalje egzistira i da ga nije raskinuo ni tužilac ni tuženi, te da tužilac i nije tražio raskid ugovora. Raskid ugovora zbog neispunjenja je način prestanka punovažnog ugovora usljed neispunjenja obaveze jedne strane. ZOO je u odredbi člana 124. prihvatio da se u pravilu (ukoliko raskid ne nastupa po samom zakonu) raskid ugovora zbog neispunjenja vrši vansudski, a da se izuzetno, kada to zakon nalaže zbog prirode ugovornog odnosa, raskid ugovora vrši sudskim putem.

Kod činjenice da je tužilac svoju ugovornu obavezu ispunio, a da tuženi nije ni podnosio zahtjev za izdavanje građevinske dozvole ni šest godina od zaključenja ugovora, niti otpočeo izgradnju stambeno-poslovnih objekata, pa ni zaključio aneks ugovora o početku izgradnje nakon što ga je tužilac pozvao da to učine, pravilan je zaključak nižestepenih sudova da se iz ponašanja tuženog može zaključiti da je očigledno da neće ispuniti svoju ugovornu obavezu, te da su se stekli uslovi iz člana 126. ZOO da se smatra da je ugovor raskinut zbog neizvršenja ugovornih obaveza od strane tuženog.

Podnošenjem tužbe tužilac se opredijelio da traži ugovornu kaznu zbog neizvršenja ugovorne obaveze od strane tuženog, smatrajući da je ugovor raskinut krivicom tuženog i zatražio da mu tuženi zbog neispunjenja ugovorne obaveze vrati predmetne nekretnine i plati ugovornu kaznu, o čemu su ugovarači postigli sporazum u članu III stav 2. predmetnog Ugovora.

Tuženi pogrešno smatra da ugovorna kazna nije ni ugovorena, te da iz formulacije člana III stav 2. predmetnog Ugovora proizlazi da je ugovorena naknada za slučaj da tuženi jednostrano raskine ugovor, a da on nije odustao od ugovora. Cilj ugovorne kazne služi povjeriocu kao dodatno obezbjeđenje izvršenja dužnikove obaveze i predstavlja zakonom propisano sredstvo pojačanja i obezbjeđenja ugovorne discipline u izvršenju ugovornih obaveza.

Revizionim prigovorima ne dovodi se u pitanje pravilnost zaključka drugostepenog suda da ugovorna kazna zbog neispunjenja obaveze ima dvostruku funkciju: kao sredstvo obezbjeđenja izvršenja ugovorne obaveze, te kao pretpostavljena šteta koja će povjeriocu nastati u slučaju skrivljenog neispunjenja preuzete obaveze od strane dužnika.

Pravilno drugostepeni sud zaključuje da, iako odredbama ZOO nije izričito određena pravna priroda ugovorne kazne, da je to učinjeno na posredan način tako što su odredbom člana 270. ZOO definisana opšta pravila o ugovornoj kazni, a članom 273. ZOO propisano pravo povjerioca u slučaju ugovaranja iste. Iz ovih zakonskih odredbi može se zaključiti da ugovorna kazna predstavlja zakonom propisano sredstvo pojačanja i obezbjeđenja ugovorne discipline u izvršenju ugovornih obaveza.

Navodi tuženog da zbog akcesornosti ugovorne kazne (da sporazum o ugovornoj kazni dijeli sudbinu obaveze koju obezbjeđuje) tužilac ne može tražiti isplatu ugovorne kazne kada je ugovor raskinut, nisu osnovani, jer se pravo na ugovornu kaznu ne može isključiti zbog činjenice da je raskinut osnovni ugovor čijem obezbjeđenju ona služi, budući

da sam zahtjev za isplatu ugovorne kazne zbog neispunjenja ugovorom konstituisane obaveze u sebi konzumira i prećutnu izjavu da se ugovor raskida zbog skrivljenog neispunjenja obaveze dužnika.

Odredbom člana 275. ZOO priznato je pravo povjeriocu da zahtijeva ugovornu kaznu i kad njen iznos premašuje visinu štete koju je pretrpio kao i u slučaju kada je nije pretrpio. Dakle, odredba člana 275. stav 2. ZOO uspostavlja odštetnu funkciju ugovorne kazne, koja se iskazuje kao pretpostavljena šteta čije se postojanje ne mora posebno dokazivati, pa povjerilac stiže pravo na ugovornu kaznu u momentu neispunjenja ugovorne obaveze, koje postaje konačno tek raskidom ugovora, jer sve dok ugovor ne bude raskinut, dužnik ima mogućnost da ispuni svoju obavezu i tako liši povjerioca mogućnosti naplate ugovorne kazne.

Zato su bez značaja prigovori tuženog da tužilac nije dokazao da je pretrpio bilo kakvu štetu.

Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci na osnovu odredbe člana 248. ZPP.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić